

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Перник, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
в присъствието на прокурора КРАСИМИР В. ТРЕНЧЕВ
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20221700600149 по описа за 2022
година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава двадесет и първа от НПК.

Образувано е въз основа на подаден от Районна прокуратура – гр. Перник протест срещу присъда № 2 от 24.03.2022г., постановена по НОХД No 29/2021г. по описа на Районен съд – Трън, с която подсъдимият Г. И. Ц. е признат за виновен в това, че на *** около 14.30 ч. в землището на с. ***, Община ***, Област ***, на около 1000 метра източно от *** ГП, на около 1100 метра югоизточно от *** ГП и на 400 метра южно от центъра на с. *** в съучастие като съизвършител с Р.И.С. (по отношение на когото наказателното производство е прекратено на основание чл.289, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.4 от НПК) направил опит да преведе през границата на страната от Република България в Република Сърбия група от хора - 30 (тридесет) лица, афганистански граждани, както следва: 1.М.А.К. – пол./мъж/ р. ***; 2.Е.К. – пол./мъж/ р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 3.М.Е.К. – пол./мъж/ р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 4.М.А.О. – пол./мъж/ р. ***; 5. Ф.А. – пол./мъж/ р. ***; 6. S.H. – пол./мъж/ р. ***; 7.N.N. – пол./мъж/ р. ***; 8. N.N. – пол./мъж/ р. ***; 9.H.T. – пол./мъж/ р. ***; 10.A.G.A.S. – пол./мъж/ р. ***; 11.H.M. – пол./мъж/р. ***; 12.S.Z. – пол. /мъж/ р. *** придружаващ лицето под No13; 13.J.S.Q. – пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 14.H.A. – пол./ мъж / р. ***; 15.S.M.S. – пол./ мъж / р. ***; 16.S.F. – пол./ мъж / р. ***; 17.A.G.R.– пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 18.Z.H. – пол./ мъж / р. *** 19.M.H. – пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16- годишна възраст; 20.A.H. – пол./ мъж / р. ***; 21.G.S. – пол./ мъж / р. *** придружава лицето под No22;

22.Z.A.S.– пол./мъж/ р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 23.Н.Т. – пол./ мъж / р. *** с регистрация в АФИС.; 24.Е.Н.С. – пол./ мъж / р. ***; 25.К.Н. пол./мъж/ р. ***; 26.М.Н. пол./мъж/ р. ***; 27.Е.М.Ј. пол./мъж/ р. ***; 28.Е.М. пол./мъж/ р. ***; 29.S.A.S. пол./мъж/ р. ***; 30.S.M.N. пол./мъж/ р. ***, без документи, по техни данни, които не са български граждани и лица ненавършили шестнадесетгодишна възраст без разрешение на надлежните органи на властта - граничните власти на Република България и деянието останало недовършено поради независещи от дееца причини - престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, пр. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от Наказателния кодекс на Република България, поради което и на основание чл. 280, ал. 2, т. 1 и т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 54, ал. 1 от НК му е наложено наказание "ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" за срок от 4 години, което да изтърпи при строг режим и "ГЛОБА" в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева. На основание чл. 59, ал. 1, вр. ал. 2 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимият Г. И. Ц. е бил задържан по ДП № 4/2020 г. по описа на РГДП-Драгоман, а именно: от 17.09.2020 г. до 20.01.2021 година, включително (по ЗМВР и по определена мярка за неотклонение „задържане под стража“), и за времето от 20.01.2021г. до 16.08.2021г. (по определена мярка за неотклонение „домашен арест“). С присъдата първоинстанционният съд е наложил мярка за процесуална принуда на подсъдимия Г. И. Ц. "забрана да напуска пределите на Р.България". На основание чл.25, вр. с чл. 23 от НК съдът е наложил на подсъдимия Г. И. Ц., с ЕГН:***** едно общо най-тежко наказание измежду наложените му по НОХД № 18088 от 2014 г. по описа на Софийския районен съд, присъда от 18.10.2018 г. изменена с решение на СГС, НО, 13 въззивен състав по ВНОХД № 4899/21.04.2020 г., влязла в сила на 21.04.2020 г. за престъпление по чл. 234 от НК, за деяние извършено на 02.06.2014г., НОХД № 255/2019г. по описа на РС - Сливница, със споразумение 260005/31.08.2020г. влязла в сила на 31.08.2020 г. за престъпление по чл.281, ал.2 т.1 пр.1-во т.3 и т.5 вр.ал.1 вр.чл. 20, ал.2 , вр. ал.1, вр.чл. 55 ал.1 т.1 и ал.3 от НК за престъпление, извършено на 18.11.2016 г., а именно "лишаване от свобода" за срок от 1 /ЕДНА/ ГОДИНА, като на основание чл.66 ал.1 от НК, е отложил изтърпяването на така определеното наказание от 1 /ЕДНА/ ГОДИНА „лишаване от свобода“ за срок от 4 (ЧЕТИРИ) ГОДИНИ.

На основание чл. 190, ал. 1 от НПК подсъдимият Г. И. Ц. е осъден да заплати направените в хода на наказателното производство разноски по сметка на РС-Трън в размер на 119,77 /сто и деветнадесет лева и седемдесет и седем стотинки/ лева.

По изложени в депозирания протест съображения се твърди, че постановената присъда е неправилна и незаконосъобразна в частта, в която съдът е приложил разпоредбата на чл. 25 от НК. Представителят на прокуратурата се е солидаризирал с извода на първоинстанционния съд за наличие на предпоставки за приложението на чл. 25, ал. 1, във вр. с чл. 23 от НК, но намира, че с пропуска си да се произнесе по наказанията глоба в размер на 1500 лева и наказанието лишаване от право да упражнява *** за срок от 1 година, съдът е допуснал нарушение на закона. На следващо място се сочи, че на основание чл. 25 ал. 4 от НК така определеното едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година следва да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. С тези съображения се прави искане за изменение на присъда № 2 от 24.03.2022 г., постановена по нохд № 29/2021г. по описа на Районен съд – гр. Трън, като към така определеното общо най- тежко наказание, определено по реда на чл. 25 ал. 1 вр. чл. 23 НК, бъдат присъединени наказанията „глоба“ в размер на 1500 лева и „лишаване от право да упражнява ****“ за срок от 1 година. Направено е и искане определеното едно общо най-тежко наказание, а именно: 1 година „лишаване от свобода“ да бъде изтърпяно при първоначален строг режим, като бъде отменено приложението на чл. 66 ал. 1 от НК по отношение на него.

Подсъдимият Г. И. Ц. не е депозирал възражение срещу протеста.

В законоустановения срок Г. И. Ц. чрез защитника си адв. Д. Л. – *** е подал въззивна жалба срещу постановената по н.о.х.д. № 29/2021г. по описа на Районен съд – гр. Трън присъда № 2 от 24.03.2022 г. В жалбата се сочи, че постановената от съда присъда е неправилна и незаконосъобразна, тъй като повдигнатите на подсъдимия обвинения не са

били доказани по несъмнен и категоричен начин, каквото е изискването на закона. Твърди се, че по делото липсват каквито и да било доказателства, които да установяват вината на подсъдимия за деянията, за които е признат за виновен. Въз основа на това се иска отмяна на обжалваната присъда в цялост.

Районна прокуратура – гр. Перник не е депозирала писмени възражения.

По делото е подаден и частен протест от Районна прокуратура – гр. Перник срещу постановеното от съда с присъдата определение по чл. 309, ал. 1 от НПК, с което е потвърдена мярката за неотклонение „подписка“, взета по отношение на подсъдимия, като се иска взетата по отношение на подсъдимия мярка за неотклонение бъде изменена от „подписка“ в „задържане под стража“. С частния протест е представено писмено доказателство, а именно: 1 брой справка относно подсъдимия за висящи наказателни производства от 30.03.2022 г. Отговор на подадения частен протест от страна на подсъдимия не е подаден.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на прокуратурата излага становище в подкрепа на депозирания протест и допълнителния частен такъв. Оспорва въззивната жалба, като счита наведените възражения в нея за неоснователни.

Адвокат Г., защитник на подсъдимия, поддържа въззивната жалба и допълнителното изложение към нея, като пледира за постановяване на оправдателна присъда, а алтернативно – за постановяване на решение, с което делото да се върне на първоинстанционния съд за нова разглеждане.

Подсъдимият поддържа изложеното от своя защитник, като в последната си дума моли да бъде оправдан.

Пернишкият окръжен съд, след преценка на доказателствата по делото намира, че протестът и въззивната жалба са подадени в срока по чл.319, ал.1 от НПК и от надлежно легитимирани лица, поради което се явяват процесуално допустими, а при разглеждането им по същество настоящият състав намира следното:

На първо място съдът следва да обсъди възраженията на защитата за наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при постановяване на присъдата, защото от евентуалната им основателност зависи дали ще бъдат обсъждани останалите оплаквания, отнасящи се до приложението на материалния закон /в този смисъл е решение № 170 от 13.11.2018 г. по н. д. № 867 / 2018 г. на Върховния касационен съд, трето наказателно отделение/.

Защитата възразява, че присъдата е постановена от незаконен състав на съда, тъй като делото е разгледано от съдия, за когото са били налице основания за отвод и по-конкретно председателят на състава е взел участие като член на състава на съда при произнасяне в производствата по взимане на мярка за неотклонение на подсъдимия Ц.. Настоящият състав намира това възражение за неоснователно по следните съображения:

За да е законен съдебният състав, е необходимо не само той да е формиран по предписания от закона начин, но и по отношение на членовете му да не са налице обективни или субективни основания за отводи и самоотводи, т. е. „... в състава не бива да участват лица, по отношение на които съществуват определени основания да се очаква, че няма да действат с необходимата обективност и безпристрастност и участието им ще постави под съмнение в очите на гражданите обективността и правилността на постановения съдебен акт.“ (Ст. П., „Наказателен процес“, изд. 1979 г., стр. 203). В принципен план съобразно разпоредбата на чл. 29, ал. 2 от НПК, незаконен съдебен състав би бил този с участие на съдия, който поради определени обстоятелства /извън тези по чл. 29, ал. 1 от НПК/ може да се счита предубеден или заинтересован пряко или косвено от изхода на делото. За да е налице предубеденост или заинтересованост, е необходимо да са установени конкретни обстоятелства, аргументиращи липса на обективност и безпристрастност на съда, или чрез конкретни свои действия съдът да е дал повод за съмнение в своята безпристрастност (в този смисъл решение № 64 от 06.08.2020 г. по н. д. № 62 / 2020 г. на Върховния касационен съд,

трето наказателно отделение).

С редакцията на чл.29, ал.1 НПК, обнародвана в Държавен вестник бр. 63 от 04.08.2017 г. е отменена буква „г“ от разпоредбата, сочеща като основание за отвод на съдията в случай, че е постановил определение, с което се взема, потвърждава, изменя или отменя мярка за неотклонение задържане под стража в досъдебното производство. След изменението на процесуалния закон и отпадане на изричната забрана, установена в него с чл. 29, ал. 1, т. 1 б. „г“ от НПК, за разрешаването на въпроса за безпристрастността на съдията от съществено значение са обемът, характерът и същността на взетото решение. Тоест, следва да се извърши преценка дали са налице реални, установими обстоятелства, които могат да обосноват обективно съмнение в непредубедеността на съда. В практиката на националните съдилища и тази на Европейския съд по правата на човека вече е застъпено разбирането, че сам по себе си фактът, че един съдия е взел определено решение относно задържането на обвиненото лице, все още не е достатъчен да обоснове обективни съмнения в безпристрастността на съдията /в този смисъл е решение № 184 от 09.12.2019 г. по н. д. № 690 / 2019 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение/.

Водим от изложеното, настоящият състав счита, че липсва пречка съставът, разгледал производство по реда на чл.65 от НПК, да разгледа в съдебната фаза същото дело по същество. Посочените от защитата изрази, използвани от съдия П. С. в производствата по реда на чл.65 НПК не обосновават извод за предубеденост на състава. При произнасяне в производството по мярката за неотклонение съдът е длъжен да формира предварителен извод за съпричастността на лицето към извършеното престъпление, като този извод се основава на обстойната преценка на доказателствената съвкупност по делото, събрана към момента на произнасянето. Настоящият състав намира, че при постановяване на актовете по реда на чл.65 от НПК съдия П. С. не е навлязъл в обсъждане на доказателствата по начин, изграждащ становище за висока степен на вероятност именно подсъдимият да извършител на престъпното посегателство, поради което липсват данни същият да се счита за предубеден и това да обосновава необходимост от отвеждането му при разглеждане на делото по същество в съдебната фаза.

В съдебната фаза съставът на съда, макар отново да разглежда въпроса за съпричастността на подсъдимия с деянието, за което му е повдигнато обвинение, то към този момент досъдебната фаза по ангажиране на доказателства е приключила и се следва нейната оценка спрямо повдигнатото обвинение. Доколкото настоящият състав намери, че липсват реални основания от обективен или субективен характер за съмнение в безпристрастността на съда, то не може голословно да се предполага пряка или косвена заинтересованост на съдебния състав или негов отделен член от изхода на делото или неговата предубеденост.

След като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тезите, изложени от страните в съдебно заседание и в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, съдът констатира следното:

Първоинстанционният съд е направил съвкупен анализ на доказателствата, събрани в хода на производството, като в резултат на това е установил правилно фактическата обстановка по делото относно основните факти и обстоятелства. При извършената проверка и самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, Окръжен съд Перник намира за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Г. И. Ц. е роден е на ***, в ***, ***, българин, български гражданин, живеещ в ***, *** образование, трудово ангажиран – работи в *** като ***, женен, осъждан.

От края на 2019 г. в сектор „Оперативна издирвателна дейност“ при Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) – Драгоман се провеждали дейности във връзка с установяване на престъпна дейност, извършвана от български граждани, изразяваща се в подпомагане на чужденци да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона срещу имотна облага. В резултат на извършваните оперативно-издирвателни дейности били

събрани данни, че подсъдимият Г. И. Ц., заедно с други лица, планират осъществяването на незаконно превеждане на нелегални мигранти през границата в периода през месеците юли-август 2020 г. в района на гр. ***, обл. ***. Механизмът на действие на лицата бил установен предварително, поради което лицата, в т.ч. и подсъдимият Г. Ц. били задържани на *** за срок от 24 часа в резултат на проведената специализирана полицейска операция на територията на *** община, гр.***– ***. Било образувано и досъдебно производство по описа на РДГП – Драгоман. Тези обстоятелства се установяват от представената в хода на досъдебното производство докладна записка с рег. № 4078р-12151-22.09.2020 г. на РДГП – Драгоман. (л.26, т.2 от ДП № 4/2020 г.).

Продължавали оперативно - издирвателните дейности в РДГП – Драгоман по проверка по постъпили данни за действащ канал за незаконно извеждане на чужди граждани незаконни емигранти от Близкия изток за Република Сърбия, през зелена граница, като проверките по същите били извършвани от свидетеля К.В.Б. и колегите му. В резултат на тези дейности били установили подсъдимия Г. Ц. и Р.С. като лица, занимаващи се с превеждането на чужди граждани през границата на Р. България не по установения за това ред. При изясняване на сигнала, свидетелят К.Б. имал насока относно маршрута на придвижване на водачите заедно с групите нелегални емигранти в горски местности в землищата на с. *** и с. ***, общ. ***. В посочената местност имало монтирана система за видеонаблюдение „Смартдек“, чиито камери излъчвали сигнал в реално време. Изображенията се наблюдавали в помещение в сградата на РДГП Драгоман.

В началото на месец *** ***, свидетелите М.А. /М.А./ и Н.Н. /N.N./ заедно с още двадесет и осем лица, афганистански граждани, се намирали на територията на Република България. Същите влезли през неустановени за това места като от Република Турция влезли в Република Гърция, след което в Република България, подпомогнати от неустановени лица. Целта им била да се придвижат през територията на Република България и да отидат в страни от Западна Европа. Лицата били обособени в две отделни групи, като свидетелят Н.Н. се движел в група от десет човека, а свидетелят М.А. в група от тринадесет човека. След навлизане на територията на Република България от Република Гърция, в близост до граничната линия, при асфалтов път ги чакали неустановени лица, които ги натоварили в различни автомобили и след неколнократни преходи с различни автомобили и пеша, на 06.09.2020г. се събрала група от тридесет нелегални емигранти в гориста местност в района с. ***, общ. ***, обл. ***.

Подсъдимият Г. Ц. и Р.С. също се намирали в гориста местност в района с. ***, общ. ***, обл. ***, където се срещнали с групата от 30 лица, афганистански граждани, измежду които били и свидетелите Н. и А.. Така, на *** преди обяд, групата от тридесет афганистански граждани тръгнала пеша през гориста местност с двамата водачи - подсъдимият Г. Ц. и Р.С..

Подсъдимият Ц. предвождал групата от афганистански граждани, които били в редица, като през определено време си сменял мястото с Р.С., който първоначално следвал групата последен. Така започнали преход пеша от землището на с. *** към землището на с. ***, с крайна цел нелегално преминаване през държавната граница на България със Сърбия, която била в непосредствена близост. Около 14:30 ч. двамата водачи и нелегалните емигранти достигнали землището на с. ***, където спрели да си починат. Местността представлявала букова гора, като мястото било старо сечище и имало множество обособени черни горски пътища. По време на престоя, подсъдимият Г. Ц. и неговият приятел Р.С. се отдалечили на около 100-150 м от чужденците, но запазили видимост към тях.

На *** към около 11,40 ч., в района на с. ***, техническото средство за видеонаблюдение отчело придвижване на група от лица, отговарящи на профила „нелегален емигрант“. Свидателят Б. бил уведомен за движението, както и че на десет минути пред групата се движи едно лице, като от поведението му можело да се направи извода, че изпълнява функцията на водач на групата. На място в РДГП – Драгоман били прегледани изображенията от системата „Смартдек“, и след като лично свидетелят К.Б., заедно с колегите си от сектора, прегледал записите от техническото средство, въпреки недоброто

качество на изображенията, разпознал подсъдимия Г. Ц., тъй като последният има криминални прояви и служителите в РДГН Драгоман го познавали, като посочил стойката му като отличителен белег. В резултат от видяното, свидетелят Б. е бил убеден, че това е именно подсъдимият Г. Ц.. От служители на ГПУ-Трън била създадена на място в района на с. *** група за проверка на сигнала и предприемане на необходимите действия по установяване на лицата. В състава на тази група бил и свидетелят И. В. Б., който познавал добре района, заедно с колегата си свидетеля Н. А., който бил водач на служебно куче. На място, при извършвания обход, двамата попаднали на утъпкана от движение на хора пътека, по която и служебното куче дало знак да се продължи. Пътеката преминавала по билото между селата *** и ***. Около 14,30 часа свидетелите Б. и А. в гора над с. *** чули шумолене и леки разговори, а когато се приближили, възприели група от 30 лица чужди граждани. На около 70-80 метра пред групата в посока към границата се намирали две лица, които седели и пушели. Част от мигрантите седяли и почивали, други били заспали. Когато двамата свидетели се приближили до групата, мигрантите и водачите ги възприели, като двамата водачи побегнали - единият в посока с. ***, а другият в посока с. **. Впоследствие служителите на гранична полиция установили, че мястото на установяване на групата е около 1000 м. източно от *** гранична пирамида, на около 1100 м. югоизточно от ** ГП и на 400 м. южно от центъра на с. ***, с GPS координати по „ТЕТРА“: *** и **. В тази група се намирали и свидетелите Н. и А., които възприели, че водачите им подсъдимите Г. Ц. и Р.С. при идването на граничните полицаи избягали в гората. Водачът на служебното кучето – свидетелят Н. А. тръгнал по следите на едното избягало лице, но след около един час се върнал, тъй като не могъл да установи избягалото лице. По същото време, тъй като и други служители били задействани по получения сигнал за залавяне на групата, част от тях направили обход до с. ***, до местността **. Свидетелите Б. Г. и А.З., които при обхода си в района на с. *** възприели, че в непосредствена близост до пътното платно, в място с висока растителност се движи едно лице, като предприели проверка на същото. Тъй като лицето заявило, че се разхожда в гората и не носи документи за самоличност в себе си, двамата свидетели извършили служебна проверка по дадената информация от него. Свидетелите Г. и З. не установили основание лицето да бъде задържано, поради което го освободили и му наредили да се върне при автомобила си и да не се разхожда из граничната зона. Непосредствено след това, свидетелите Г. и З. срещнали патрулен автомобил на гранична полиция, с който свидетелите К.Х., задено с колегите си И. Б. и Б. Б. извършвали обход с цел установяване на избягалите водачи. Последните били уведомени за забелязаното лице и тъй като същото отговаряло на даденото им описание от ОДЦ – РДГП – гр. Драгоман се насочили към посоченото място от патрула на ОД МВР – Перник. При пристигането им, лицето Р.С. отново бил в непосредствена близост до пътното платно, прикрит във висока растителност. Свидателят Х. и колегите му задържали Р. С. и го транспортирали до РДГП – Драгоман.

В хода на производството пред Районен съд – Трън Р.С. починал, поради което на основание чл.289, ал.1 вр. чл.24, ал.1, т.4 от НПК наказателното производство спрямо него било прекратено.

Групата от тридесет граждани на Афганистан били съпроводени от свидетелите Н. А. и И. Б. през гористата местност до пътното платно при с. ***, от където лицата били транспортирани с три служебни автомобили до ГПУ-Трън от полицейските служители, участвали в акцията по задържането. Те възприели, че задържаната група от тридесет лица са чужди граждани, като последните твърдели, че са от Афганистан. На групата нелегални емигранти служителите на ГПУ Трън извършили регистрация в АФИС и ЕВРОДАК, при което било установено, че това са лицата: 1.М.А.К. – пол./мъж/ р. ***; 2.Е.К. – пол./мъж/ р. *** и ненавършил 16- годишна възраст; 3.М.Е.К. – пол./мъж/ р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 4.М.А.О. – пол./мъж/ р. ***; 5. Ф.А. – пол./мъж/ р. ***; 6. S.H. – пол./мъж/ р. ***; 7.N.N. – пол./мъж/ р. ***; 8. N.N. – пол./мъж/ р. ***; 9.H.T. – пол./мъж/ р. ***; 10.A.G.A.S. – пол./мъж/ р. ***; 11.H.M. – пол./мъж/ р. ***; 12.S.Z. – пол. /мъж/ р. *** придружаващ лицето под No13; 13.J.S.Q. – пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 14.H.A. – пол./ мъж / р. ***; 15.S.M.S. – пол./ мъж / р. ***; 16.S.F. – пол./ мъж / р.

***; 17.A.G.R. – пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 18.Z.H. – пол./ мъж / р. ***; 19.M.H. – пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 20.A.H. – пол./ мъж / р. ***; 21.G.S. – пол./ мъж / р. *** придружава лицето под №22; 22.Z.A.S. – пол./ мъж / р. *** и ненавършил 16-годишна възраст; 23.H.T. – пол./ мъж / р. *** с регистрация в АФИС.; 24.E.H.C. – пол./ мъж / р. ***; 25.K.H. пол./мъж/ р. ***; 26.M.N. пол./мъж/ р. ***; 27.E.M.J. пол./мъж/ р. ***; 28.E.M. пол./мъж/ р. ***; 29.S.A.S. пол./мъж/ р. ***; 30.S.M.N. пол./мъж/ р. ***. След регистрацията на чуждите граждани на същите им са наложени ПАМ и са предадени в СДВНЧ - Бусманци. Образувано било досъдебно производство № 4/2020 г. по описа на ГПУ – гр.Трън.

При проведения разпит, свидетелите Н. и А. дали подробни обяснения относно случилото се, като заявили, че могат да разпознаят двамата „водачи на групата“. Дали описания на възприетите от тях външни белези на двамата водачи, както и заявили с категоричност, че могат да ги разпознаят ако ги видят отново.

В хода на досъдебното производство е проведено разпознаване на лица, обективизирано в два броя протоколи, ведно с фотоалбуми към всеки от тях. При проведените следствени действия са присъствали поемните лица свидетелите В. Б. Д. и Н. М. П., преводачът С.А.С. А., както и експертът М.М.. С оглед необходимостта от потвърждаване самоличността на лица във връзка в образуваното ДП № 4/2020 г. и с оглед дадените описания от свидетелите Н. и А. на лицата, посочени като водачи на групата, било извършено разпознаване по снимки и на лица.

Видно от протокол за разпознаване на лица от 07.09.2020 г. на свидетелят Н.Н. са представени четири броя снимки на лица от мъжки пол, които отговарят на посоченото от него в показанията му описание на един от водачите. На разпознаващото лице – Н., е предложено да посочи лицето от снимката, до което се отнасят дадените от него показания и да разясни по какво счита, че го е разпознал. Свидателят Н. е посочил снимка № 4, на която е бил изобразен подсъдимият Г. Ц., като свидетелят е посочил, че го е разпознал по лицето. На свидетелят Н. са представени за разпознаване и четири лица от мъжки пол, като извършеното разпознаване е обективизирано в протокол от същата дата. Видно от съдържанието на протокола, пред четирите лица са поставени бели табели с номера от едно до четири, от които лицата са си изтеглили лично своя номер. На разпознаващото лице – свидетелят Н., е предложено да посочи лицето, до което се отнасят дадените показания и да обясни въз основа на какво го е разпознал. След внимателен оглед на лицата, свидетелят Н. е посочил лицето под № 2, което е било Р.С., като свидетелят е посочил, че го е разпознал по формата на лицето, брадата и татуировката на ***, като посочва, че това е вторият водач на групата от чужденци.

Свидателят М.А. също е извършил разпознаване на лица, обективизирано в два броя протоколи от 07.09.2020 г. На разпознаващото лице са представени четири броя снимки на лица от мъжки пол, които отговарят на посоченото от него в показанията му описание на един от водачите. На разпознаващото лице е предложено да посочи лице от снимките, като свидетелят А. е посочил лицето под снимка № 2, което е подсъдимият Г. Ц., като е посочил, че го е разпознал по формата на лицето и това е единия от водачите. На свидетелят А. са представени за разпознаване и четири лица от мъжки пол, като извършеното разпознаване е обективизирано в протокол от същата дата. Видно от съдържанието на протокола, пред четирите лица са поставени бели табели с номера от едно до четири, от които лицата са изтеглили лично своя номер. На разпознаващото лице – свидетелят А., е предложено да посочи лицето, до което се отнасят дадените показания и да обясни въз основа на какво го е разпознал. След внимателен оглед на лицата, свидетелят А. е посочил лицето под № 1, което е лицето Р.С., като уточнява, че го е разпознал по косата, обувките и тениската.

С оглед проведените следствени действия служителите на ГПУ – гр. Трън предприели действия за установяване на подсъдимия Ц. на известните им адреси на лицето в *** и гр. ***, които обитавал със съпругата си и *** деца, включително и при родителите му, но не го намерили. Няколко дни след инкриминираната дата, на ***, подсъдимият Г. Ц. се явил сам в сградата на РДГП Драгоман, където е бил задържан първоначално със заповед

за полицейско задържане, а впоследствие и с мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Окръжен съд - Перник не констатира допуснати от районния съд нарушения на процесуалните правила във връзка с дейността по събиране, оценка и проверка на доказателствата по делото. Първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка след като е направил съвкупен анализ на доказателствата и доказателствените средства, събрани в хода на производството, както и на приобщените по реда на чл.286 от НПК материали от ДП № 4/2020 г. по описа на ГПУ – Трън по пр.пр. № 2964/2020 г. по описа на РП - Перник. С оглед на това, настоящият състав намира за неоснователни възражения на защитата, че аналитичната дейност на съда не съответства на изискването за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, както и че събраните доказателства по делото не са били подложени на внимателна проверка за тяхната достоверност и достатъчност.

Първоинстанционният съд е анализирал задълбочено изложеното от свидетелите в дадените показания в хода на производството, а именно - К.В.Б., И. В. Б., К.С. Х., Б. Н. Г., А. В. З., Н. Н. А., И. М. Б., Б. К. Б., В.Е. Н., като съдът мотивирано е посочил кои обстоятелства по делото е приел за установени въз основа на показанията на свидетелите. В допълнение към изложеното от Районен съд – гр.Трън, настоящият състав намира следното:

Внимателният анализ на показанията на групата свидетели, състояща се от лицата К.В.Б., И. В. Б., К.С. Х., Б. Н. Г., А. В. З., Н. Н. А. и И. М. Б. установява в най-пълна степен фактическата обстановка, посочена от обвинението, установена от първоинстанционният съд и потвърдена от настоящата инстанция. Изложеното от посочените свидетели е житейски логично, като прави впечатление не само взаимното потвърждаване на изложените от отделните свидетели факти и обстоятелства, а и хронологичната последователност на изложенията им, които взаимно се допълват и изграждат хронологичен обзор на събитията от инкриминираната дата. Настоящият състав счита, че чрез гласните доказателства на тази група свидетели е достигната пълнота при установяване на релевантните факти по делото, а именно от получаването на сигнала за установени лица в гористата местност в близост до държавната граница от свидетеля К.Б. и колегите му от РДГП - Трън, през обработката му и сформирание на екип, който да обработи сигнала на терен, до самото установяване от свидетелите А. и Б. на групата с нелегални мигранти, заедно с двамата водачи, до залавянето на единия от тях – Р.С., и задържането на чужденците. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е кредитирал изложеното от тази група свидетели. От съдържанието на показанията и съпоставката както помежду им, така и с останалите гласни и писмени доказателства не може да се направи извод за предубеденост на нито един от свидетелите, същите са били очевидци на събитията, за които дават сведения, поради което изложеното представлява техните преки и непосредствени впечатления и следва да бъде изцяло кредитирано и от настоящия състав. Съдът намира показанията на тези свидетели за истинни в цялост, цени ги и основава както фактическа обстановка така и доказателствените си изводи върху тях. Правилно първоинстанционният съд е посочил, че именно въз основа на показанията на К.В.Б., И. В. Б., К.С. Х., Б. Н. Г., А. В. З., Н. Н. А. и И. М. Б. е установена гореизложената фактическа обстановка по делото, което е дало основание на съда правилно да приеме за доказано осъществяването от обективна страна на престъплението на чл. 280, ал. 2, т.1, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, пр. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК.

От обективна страна, безспорно е установено, че на процесната дата 30 чужди и двама български граждани са били установени в близост до държавната граница, като са се движели по черен път с посока към държавната граница с Република Сърбия, за който път свидетелят К.Б. и колегите му са имали предварителна информация, че се използва за превеждане именно на чужди граждани в съседната държава. Посредством записите от техническата система за видеонаблюдение, заснети чрез камери, разположени в процесната местност, е потвърдено наличието на голяма група лица. От последвалите разпити на лицата е установено, че същите са афганистански граждани, с което е установено наличието на квалифициращото обстоятелство по т.3 на чл.280, ал.2 от НК, а част от тях не са навършили

16-годишна възраст, с което е установен и другия квалифициращ признак по т.1 на чл.280, ал.2 от НК. От показанията на горепосочената група свидетели, както и на свидетелите Н.Н. и М. А. се установява посоката на движение на групата към държавната граница на Р. България с Р. Сърбия, целта на придвижването, а именно преминаването на границата, както и наличието на две лица от български произход, водачи на групата, което от своя страна дава основание на съда да приеме за безспорно установено от обективна страна, че е осъществен състава на вмененото престъпление.

Настоящият състав намира за правилен, обоснован и доказан решаващият извод на Районен съд – Трън относно авторството на деянието, а именно, че подсъдимият Г. Ц. на *** около 14.30 ч. в землището на с. ***, Община ***, Област *** е направил опит да преведе през границата на страната от Република България в Република Сърбия група от хора - 30 лица, афганистански граждани.

В своята въззивна жалба, подсъдимият Ц. чрез защитника си твърди, че съдът неправилно е приел, че именно той е извършител на вмененото деяние, като излага конкретни възражения, касаещи събраните гласни доказателства.

Относно показанията на т.нар. първа група свидетели, състояща се от полицейските служители К.В.Б., И. В. Б., К.С. Х., Б. Н. Г., А. В. З., Н. Н. А. и И. М. Б., защитата възражава като твърди, че същите са заявили, че не познават подсъдимия и не са го виждали на инкриминираната дата. Твърди още, че в показанията си свидетелят К.В.Б. е заявил, че наблюдавайки внимателно камерите за видеонаблюдение, поставени в граничната зона в района на с. *** и с. ***, е категоричен, че не би могъл да разпознае единия от водачите на групата бежанци като лицето Г. И. Ц. от гр. ***. Настоящият състав намира, че това твърдение е превратно изведено от всичко, изложено от свидетеля и по същество не кореспондира с показанията на същия. Видно от показанията на свидетеля Б., обективирани в протокол от открито съдебно заседание, проведено на 27.10.2021 г., свидетелят е заявил: *„Аз и колегите от РДГП – Драгоман прегледахме снимковия материал, получен от техническото средство и установихме, че заснетото лице, което се движи около 10 минути преди основната група (...) е водач или поне един от водачите. По външни белези, колкото и неясна да е снимката, отговаря като профил на едно лице, което ни е добре познато, криминален контингент от град *** – Г. Ц. /свидетелят сочи подсъдимия/. (.....) Колегите, които сме в сектора и които много добре го познаваме лицето, се събрахме и преценихме, че по общи външни белези като височина, телосложения и като форма на лицето, отговаря. Категорично не може да разпознаем дали е той или не. Още повече при нас е налична информация, че той е в много близки отношения с другото лице, което беше задържано на място – Р.С., който на камерите не е установен. (...) Това, което ме наведе на мисълта, че може би е Г. Ц. е това, че той има характерна стойка, гърба в горната част е приведен. Спомням си, че беше с шапка, но се виждаше част от лицето, ушите му, камерата го беше заснела в профил. (...) Като външен профил нямаше нещо, което да ме обори, че не е той“.* Безспорно прави впечатление множеството характеризиращи белези, които свидетелят К.Б. посочва и въз основа на които той и колегите му са достигнали до заключението, че на кадрите е именно подсъдимият Ц.. Действително свидетелят е посочил, че не може да заяви с категоричност кое е лицето от изображенията, но според настоящия състав така посочените отличителни белези и характеристики са с висока степен на индивидуалност и дават основание да се приеме, че свидетелят е достигнал до този извод въз основа на задълбочен анализ, подкрепен с конкретни данни, а не основан на „голо“ предположение.

На следващо място, правилно решаващият съд е кредитирал изцяло свидетелските показания на М.А. и Н.Н., дадени в хода на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4 от НПК, касаещи авторството на деянието. Настоящият състав споделя извода на съда, че същите са достоверен източник на информацията относно обстоятелствата около навлизането на чуждите граждани на територията на Р. България, механизмът на тяхното придвижване, както и посоката и целта на същото. Видно от изложеното от свидетелите, крайната цел на пътуването са страни от Западна Европа, в частност Франция,

Белгия и Германия, като и двамата свидетели твърдят, че групата се е движела в посока държавната граница на Р. България с Р. Сърбия с цел навлизане на територията на последната и продължаване на пътуването на запад. Налице е идентичност в описанието на механизма на придвижване на групата, част от която са били и свидетелите, което дава основание на съда да кредитира изложеното като достоверно. И двамата посочват, че групата е била водена от две лица от мъжки пол, българи, като последните разговаряли с групата на английски език. Налице е идентичност и относно описанието на всеки един от водачите, като и двамата посочват конкретни техни физически характеристики, които по своето естество са годни да идентифицират лицата и дават основание съда да приеме, че свидетелите са имали възможност и са възприели в достатъчна степен своите водачи, като и двамата с категоричност са заявили, че биха ги разпознали ако ги видят. Горезложеното е съобразено от първоинстанционният съд и той правилно е посочил, че така изложените показания са обективни, последователни, логични и добросъвестни, както и че липсва съмнение в тяхната достоверност.

В тази връзка, настоящият състав намира за неоснователни възраженията, релевиращи от защитата относно достоверността на изложеното от свидетелите относно посочените описания на водачите както и относно проведените разпознавания на лица.

Защитникът на подсъдимия твърди, че от описанието на единия водач, дадено от свидетеля Н., не става ясно как същият е разпознал впоследствие именно подсъдимия Г. Ц.. Настоящият състав не открива противоречие или непълнота на описанието, дадено от свидетеля Н. в проведените му разпити както пред съда на 07.09.2020 г., така и в проведения разпит в производството по чл.170 от НПК. Прави впечатление, че свидетелят посочва предимно характеристики, касаещи лицето, косата и възрастта на водача, поради което е обективно възможно свидетелят да е разпознал лицето, както и да е определил възрастта му въз основа на лицевите му данни, възприети от представените снимки. В допълнение, свидетелят Н. е заявил категорично, че може да разпознае лицето ако го види, което обстоятелство, съпоставено с посочените конкретни отличителни характеристики от свидетеля дава основание на настоящия състав да кредитира извършеното разпознаване от свидетеля Н..

Защитата възражава и срещу извършеното разпознаване на лице от свидетеля А., като възраженията са отново за недостатъчност на посочените отличителни белези на водача от свидетеля. Настоящият състав не споделя изложеното от защитата. Свидателят А. в проведените му разпити пред съда на 07.09.2020 г., както и в проведения разпит в производството по чл.170 от НПК е посочил, че единият водач е носел шапка, поради което не може да посочи с каква коса е бил, като е посочил предполагаеми възраст и телосложение и категорично е заявил, че би го разпознал. В протокола за извършеното разпознаване свидетелят е посочил, че е разпознал водача по формата на лицето, главата и ушите. Безспорно не е налице твърдяното противоречие, защото свидетелят е посочил, че заради наличието на шапка не е могъл да възприеме характеристикните белези на косата му, но не и на лицето на водача. Доколкото в протокола за разпознаване свидетелят не е посочил да е разпознал водача с оглед характеристики, за които преди това е потвърдил, че не е възприел, то настоящият състав не намира основание да приеме, че разпознаването е опорочено. Така решение № 212 от 06.11.2018 г. по н. д. № 781 / 2018 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение посочва, че формираният мисловен образ зависи от пълнотата на възприятието, а тя винаги се определя от факторите, които са оказали влияние върху наблюдението - продължителност или многократност на наблюдението, условия, при които е осъществено, както и въздействието на обекта на разпознаване или на събитието върху разпознаващия.

В допълнение, възражението на защитата, че производството по разпознаване е проведено в нарушение на процесуалните правила е неоснователно по следните съображения:

В основата на разпознаването е поставена психическата особеност на човека да разпознава обектите от заобикалящата го действителност, като разпознаването се извършва

на основата на съществуващия в човешката памет мисловен образ за обекта на разпознаване и присъщите му признаци, запаметени в резултат на пряко и непосредствено наблюдение. Принципно НПК не поставя изискване за задължителното извършване на регламентирания в чл. 169 – чл. 171 от НПК способ за събиране и проверка на доказателствата, за да бъдат възприети като годни и валидни изводите относно авторството на деянието както на досъдебното, така и по време на съдебното производство, в който смисъл е налице и трайна съдебна практика /напр. в този смисъл е решение № 98 от 25.06.2020 г. по н. д. № 343 / 2020 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение/.

На първо място, видно от материалите по ДП № 4/2020 г. по описа на ГПУ – Трън е спазен редът за провеждане на разпознаване на лица. Разпознаващите лица са разпитани непосредствено преди извършване на разпознаването като и двете лица са изложили основанията по чл.170 от ГПК. За да отговори на стандарта на чл. 170 от НПК, разпитът трябва да задоволява изискванията на две важни предпоставки: 1. своевременност и 2. правилна и конкретна целенасоченост (решение № 82 от 12.05.2017 г. по н. д. № 267 / 2017 г. на Върховния касационен съд, трето наказателно отделение). В случая настоящият състав намира, че разпитът е проведен своевременно – на следващия ден след инкриминираното деяние, и същият е бил с правилна и конкретна целенасоченост – относно особеностите, по които могат да бъдат разпознати лицата и обстоятелствата около възприемането на същите. Ето защо съдът приема за законосъобразен извършения разпит и на двете разпознаващи лица – свидетелите А. и Н..

На следващо място, в съответствие с чл.137 и 142 от НПК, по време на производството по разпознаване са присъствали преводач с оглед обстоятелството, че разпознаващите лица са чужди граждани и не говорят български език, както и две поемни лица, доколкото действието е извършвано в хода на досъдебното производство. Видно и от двата протокола за разпознаване на лица, производството е проведено законосъобразно доколкото на всяко от разпознаващите лица – свидетелите Н. и А. са показани поотделно снимки на лицата, предложено им е да посочат лицето, до което се отнася изложеното от тях в показанията, както и да посочат въз основа на какво са разпознали лицето. Спазено е изискването на закона при невъзможност да се представи за разпознаване самото лице, то се представят негова снимка заедно със снимките на още три или повече лица, сходни по неговата външност. Нужно е да се отбележи, че процесуалният закон не придава различна доказателствена тежест на протокола от разпознаването, в зависимост от това дали на разпознаващия е предявен снимков материал или живи лица /в този смисъл е решение № 77 от 14.09.2020 г. по н. д. № 102 / 2020 г. на Върховния касационен съд, трето наказателно отделение/. В настоящия случай, заедно със снимка на подсъдимия Г. Ц. са представени още три броя снимки на лица със сходна външност. Разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от НПК поставя като изискване към органа, извършващ разпознаването, да осигури лица със сходна външност, което се отнася за техните видими външни физически белези. Възражението на защитата, че с оглед твърдението на свидетеля А., че единият водач е носел шапка, то лицата на представените за разпознаване снимки е следвало да бъдат с шапки, е необосновано. Дрехите, в това число и шапката, поради възможността да бъдат сменени, не се възприемат като трайна отличителна характеристика, служеща за идентификация на лице. В този смисъл е налице трайно установена съдебна практика /решение № 212 от 06.11.2018 г. по н. д. № 781 / 2018 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение; решение № 417 от 30.11.2015 г. по н. д. № 1144 / 2015 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение/. С оглед на изложеното, настоящият състав намира, че не са налице основания за изключване от доказателствената съвкупност на протоколите за разпознаване на лица, доколкото безспорно е установено, че същото е проведено законосъобразно. В този смисъл, неоснователно се явява възражението на защитата в тази насока по подробно изложените по-горе мотиви.

В обобщение на изложеното, настоящият състав намира за установено извършителя на деянието и той е именно подсъдимият Г. Ц.. Съдебната практика в решение № 233 от 08.11.2016 г. по н. д. № 705 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение

установява, че поначало няма никаква пречка доказателства за автора на престъплението да се съдържат единствено в разпита на пострадалото лице. За да бъдат те убедителни и да се поставят в основата на осъдителна присъда е необходимо обаче, пострадалият да е демонстрирал категоричност в идентификацията на лицето и да е посочил достатъчно отличителни идентификационни белези, по които той е в състояние да разпознае извършителя, а след това и по същите да го е разпознал. В настоящият случай, и двете лица, обект на престъплението, са разпознали с категоричност извършителя, като разпознаването е извършено законосъобразно и се явява достатъчно като основание авторството на деянието да се приеме за доказано.

Изводът за авторството на деянието не се разколебава и от показанията на свидетелките Ц. Ц. и В. Н., както и от обясненията на подсъдимия Ц.. Правилно, и в резултат на съвкупен анализ, първоинстанционният съд е приел, че не следва да дава вяра на изложеното от посочените две свидетелки. Настоящият състав споделя изводите на съда, че на първо място свидетелката Ц. Ц. безспорно е заинтересована от изхода на делото, тъй като е съпруга на подсъдимия и заедно имат *** деца от брака си. Безспорно, роднинските или приятелските отношения на свидетели по делото с подсъдимия не представляват априори основание за отхвърлянето на показанията им, но също така тези отношения трябва да бъдат взети предвид при оценката на доказателствата. Първоинстанционният съд е изследвал дали и доколко показанията на тази група свидетели кореспондират и с други доказателства, събрани в рамките на наказателното производство, каквото е изискването на закона и установената съдебна практика (решение № 154 от 03.02.2021 г. по н. д. № 688 / 2020 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение).

Правилно съдът е установил още, че изложеното от нея кореспондира единствено със защитната теза на подсъдимия и дадените от него обяснения, но не кореспондира с останалия приет и проверен доказателствен материал по делото. В допълнение на това, настоящият състав намира, че при сравнителния анализ на изложеното от Ц. и Н. с обясненията, дадени от подсъдимия, се установяват непълноти и взаимни противоречия. Свидетелката Ц. и подсъдимият излагат твърдения за действията си на инкриминираната дата, като Ц. свидетелства и относно действията на подсъдимия през същия ден. В показанията си Ц. твърди, че на процесната дата *** била поканила в дома си свидетелката В. Н. по случай рождения ден на дъщеря си, както и този на свидетелката Н.. Твърди още, че това било обичайния начин, по който празнували тези два рождени дни, като при събирания вкъщи децата оставали при майката на подсъдимия в гр. ***. Относно инкриминираната дата Ц. не посочва по кое време на деня и кой е завел децата до гр. ***. От показанията ѝ се установява, че гостите дошли към 16,00 ч., а тя била вкъщи по-рано – към 12,00 ч. Относно подсъдимия Ц. посочва, че не е излизал от дома им и двата почивни дни. Вечерта на същата дата след позвъняване от майката на подсъдимия свидетелката Ц. отишла до гр.***, тъй като едно от децата било вдигнало температура. След като занесла лекарства се върнала обратно в дома си в ***, където гостите все още били. Свидетелката В. Н. излага сходна фактическа обстановка като твърди, че на *** около 16,30-17,30 часа била на гости на подсъдимия и съпругата му в дома им в кв. „****“, *** по повод рождения ден на дъщеря им. Посочва, че децата на подсъдимия не присъствали, тъй като по-рано през деня били закарани при родителите на Г. Ц. в гр. ***. Така посоченото от двете свидетелки кореспондира помежду си, но в същото време не допринася за установяване на различна фактическа обстановка от съда. Посоченият час, в който празненството е започнало в дома на подсъдимия в ***, а именно около 16,30 ч., не опровергава твърдението на обвинението, че на същата дата около 14,30 ч. подсъдимият се е намирал в землището на с. ***, общ.***. На първо място, подсъдимият не е установен и задържан на място при установяване на групата от чужди граждани, което безспорно дава основание на съда да приеме, че присъствието му в *** около 16,30 ч. не изключва вероятността преди това да се е намирал на друго място, включително и друго населено място. В останалата им част показанията на двете свидетелки не дават относима към предмета на делото информация, доколкото се отнасят до часовия диапазон последващ времето на залавянето на чуждите граждани, както и последващите дни и обстоятелствата около явяването на подсъдимия в РДГП - Драгоман.

Обясненията на подсъдимия Ц. също не разколебават решаващия извод на съда за авторството на деянието. В проведеното открито съдебно заседание от 24.03.2022 г. подсъдимият е дал обяснения по реда на чл.277 от НПК пред Районен съд – Трън. Заявява, че на инкриминираната дата, не помни точно коя, е бил в *** през целия ден, като е посетил няколко търговски обекта в кв. „***“, където живее – автомивка, супермаркет. По-късно през деня дошли гости в дома му – приятелки на съпругата му по повод рождения ден на дъщерята на подсъдимия. Твърди, че по някое време съпругата му е отишла до гр. ***, тъй като едно от децата се е нуждаело от лекарство за температура, като след като се върнала продължили с празненството. Отрича в този ден да се ходил „по горите“. Посочва, че е бил уведомен от баща си и от няколко други свои познати, че гранична полиция го търсят, поради което отишъл да провери защо и бил задържан. Твърди още, че през периода, в който е бил търсен от служителите на гранична полиция, е ходел на работа и се е прибирал ежедневно в апартамента си в ***, като дори е управлявал автомобила си до гр. *** заедно с децата си. Относно Р.С., заявява, че са били много близки приятели преди години, но отрича да са се уговаряли да извършват действията, описани от обвинението.

Подсъдимият е дал обяснения и в производството пред Окръжен съд – Перник в проведеното открито съдебно заседание от 07.09.2022 г., като отрича на процесната дата да се е намирал на територията на с.***, общ. ***, както и да е извършвал вменените му деяния в съучастие с Р.С.. Относно процесната дата подсъдимият заявява, че е бил в ***, тъй като дъщеря му имала рожден ден, по който повод организирали събиране в апартамента им в ***. Децата им били при майка му в гр. ***. На събирането присъствали подсъдимия, съпругата му и две нейни приятелки, като същите дошли към обяд – 12-13 ч. Подсъдимият твърди, че вечерта майка му се обадила, тъй като едно от децата вдигнало температура, поради това съпругата му предприела пътуване до гр. ***, за да занесе лекарства, тъй като подсъдимият вече е бил употребил алкохол и не е можел да шофира.

Настоящият състав намира, че така изложеното в обясненията на подсъдимия взаимно се потвърждава в основните си части, като съдът констатира неточности в изложението относно часа, в който гостите са били в апартамента на подсъдимия и е започнало тържеството. Преобладаващото твърдение на свидетелките Ц. и Н., както и на подсъдимия в първоначално дадените обяснения относно това обстоятелство, е че гостите са дошли в следобедните часове, а именно около 16,30 ч. Единствено последните обяснения на подсъдимия, дадени пред настоящия състав, внасят ново твърдение за по-ранен час, а именно 12-13 часа. Настоящият състав не дава вяра на обясненията на подсъдимия в тази им част, тъй като на първо място те противоречат с всички останали гласни доказателства по делото, като не се потвърждават дори и от първоначално дадените обяснения от подсъдимия. Настоящият състав приема, че така изложеното цели потвърждаване на защитната теза на подсъдимия, че по време на инкриминираното деяние е бил в ***, а не на друго място, в това число и на територията на с. ***, общ. ***. На следващо място, настоящият състав установи несъответствие между изложеното от подсъдимия и свидетелката Ц. относно действията и местонахождението на подсъдимия на инкриминираната дата. Свидетелката Ц. заявява, че съпругът ѝ не е излизал и в двата почивни дни, единият от които ***, от вкъщи през цялото време. От друга страна, подсъдимият е посочил, че на *** през деня е бил в ***, като е излизал от дома си няколко пъти, като твърди, че е посещавал различни търговски обекти. Освен посочените несъответствия, настоящият състав констатира и липса на логична последователност на изложението при гласните доказателствени средства на Ц. и подсъдимия, която е значима за оценката им. И двамата посочват, че на инкриминираната дата децата им са били в гр. *** като не посочват кой и по кое време на деня ги е закарал, а посочват общи принципни положения. В обобщение, настоящият състав намира, че изложеното от двете свидетелки и подсъдимия в обясненията му пред съда не допринася за установяване на нови фактически положения по делото или за оборване на вече установените такива, поради което намира за неоснователно и твърдението на защитата, че показанията на двете свидетелки допринасят за разкриване на обективната истина и неправилно не са кредитирани от съда.

Настоящият състав не кредитира и изложеното от подсъдимия. Обясненията на обвиняемия са доказателствено средство, но и средство за защита, което той упражнява по свое усмотрение. Съгласно чл. 55, ал. 1 от НПК, той има право да дава такива обяснения, каквито намери за нужно, т. е. законодателят го е освободил от задължението да говори истината, в който смисъл е налице трайно установена съдебна практика, обективирана в следните решения: решение № 132 от 17.04.2015 г. по н. д. № 133 / 2015 г. на ВКС, второ нак. отделение, решение № 182 от 25.04.2013 г. по нак. д. № 468/2013 г. на ВКС, решение № 224 от 25.04.2012 г. по нак. д. № 632 / 2012 г. на ВКС, решение № 168 от 22.04.2014 г. по нак. д. № 389/2014 г. на ВКС, решение № 369 от 29.01.2015 г. по нак. д. № 1136 / 2014 г. на ВКС. Доколкото, както първоинстанционния, така и настоящия състав на съда установи, че изложеното от подсъдимия не се потвърждава от останалите събрани и проверени доказателства по делото, то неговите обяснения не следва да бъдат кредитирани.

На следващо място, настоящият състав намира, че правилно подсъдимият е признат за виновен в извършване на инкриминираното деяние в съучастие с другото привлечено към наказателна отговорност лице – Р.С.. Макар наказателното производство срещу Р.С. да е прекратено на основание чл.289, ал.1 вр. чл.24, ал.1, т.4 от НПК, то в материалите по делото се съдържат достатъчно доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, които доказват, че подсъдимият Ц. е извършил вмененото му деяние в съучастие. Съдът обстойно е мотивирал този си извод, като в допълнение настоящия състав намира, че това обстоятелство е доказано в резултат на задържането на лицето Р.С. непосредствено след установяване на групата от чужди граждани и последващото му разпознаване от свидетелите Н. и А. като „другия водач на групата“, като изложените по-горе мотиви на съда относно законосъобразността на извършените процесуално-следствени действия по разпознаване на лица в хода на ДП № 4/2020 г. по описа на ГПУ – Трън се отнася в пълна степен и за разпознаването на подсъдимия Р.С..

Безспорно е установено по делото, че деянието е недовършено, като правилно наказателната отговорност на подсъдимия е ангажирана на основание чл. чл. 280, ал. 2, т.

1, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК. Видно от установената фактическа обстановка, деянието е останало недовършено поради независещи от дееца – подсъдимия Ц., обстоятелства, а именно установяване на групата от чужди граждани и водачите ѝ от органите на РДГП – Драгоман и задържането им преди достигане и преминаване на държавната граница. Съдебната практика посочва, че за опит за престъпление се признават действията, непосредствено насочени към извършване на престъплението, които са се оказали незавършени единствено по обстоятелства, независещи от волята на виновния. Непосредствено насочени за извършване на престъплението следва да се считат действията, посредством които се изпълнява обективната страна на описания в закона състав на престъплението и се създава непосредствена опасност за правоохранявания обект (в този смисъл решение № 436 от 25. X.1976 г. по н. д. 423 / 76 г., II н. о.). В настоящия случай подсъдимият е предприел нужните действия по организиране на групата лица, като е превеждал същите през път, водещ до т.нар.“зелена граница“ на Р. България и Р. Сърбия, с намерението да преведе лицата през нея, като е осъзнавал, че това не представлява определеното място и ред за преминаване на държавна граница. С оглед обстоятелството, че групата е била установена и заловена на около 1000 метра източно от *** ГП, на около 1100 метра югоизточно от *** ГП, действията на подсъдимия са се оказали недовършени поради независещи от него обстоятелства.

Районен съд – Трън правилно е установил и приел, че подсъдимият е действал с пряк умисъл при извършване на деянието. Този извод се извежда на първо място от установените действия на Ц. както правилно посочва първоинстанционният съд, а именно личните му действия като водач на групата, в даването на конкретни указания за посоката и начина на придвижване на групата до държавната граница. Безспорно подсъдимият е съзнавал незаконните действия по превеждането на чужди граждани без надлежното разрешение, някои от които са и ненавършили 16 години и пресичането на българската държавна граница, следователно е имал точна и ясна представа в съзнанието си за противоправността

на поведението си и характера на последиците и е предвиждал резултата от своето деяние. Правилно съдът е посочил, че цялостното поведение на подсъдимия Ц. е било насочено към прякото реализиране на престъпния резултат, поради което настоящият състав споделя извода, че от субективна страна, деянието е извършено при условията на пряк умисъл.

Неоснователно е възражението на защитата, че наложеното наказание на подсъдимия Ц. е явно несправедливо.

При индивидуализацията на наказанието, съдът следва да се ръководи от няколко основни критерия – размера на наказанието, предвиден в санкционната част на съответната материалноправна норма, съобразен с принципните положения в Общата част на НК, както и степента на обществената опасност на деянието и дееца, подбудите за извършване на деянието и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. При определяне на вида и обема на наказателната репресия спрямо подсъдимия следва да бъдат взети предвид правнозначимите факти досежно формата на реализираната неправомерна дейност, отнесени към преценка характера на непосредствения обект на посегателство (засегнатите обществени отношения, свързани с опазване на установения ред за преминаване на държавната граница, защитен от закона), както и данните за личността на подсъдимия.

Настоящият състав намира, че при определяне на наказанието, наложено на подсъдимия Ц., са отчетени всички относими критерии за това, като съдът е отчел всички обстоятелства, имащи значение за постигане целите на индивидуалната и генералната превенция. За деянието по чл.280, ал. 2 от НК се предвижда по-тежко наказание спрямо основния състав с оглед наличието на квалифициращи обстоятелства при извършването му. Съдът е определил размер на наказанието „лишаване от свобода“ под средния, докато наказанието „глоба“ е определено в неговия минимален размер от 10 000 лв. При формиране на решаващия си извод за размера на наказанието, съдът се е съобразил с обществената опасност на деянието и на дееца, мотивите за извършване на престъплението, степента и формата на вината, както и всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства по смисъла на закона. Правилно съдът е приел като смекчаващи вината обстоятелства по отношение на подсъдимия това, че същият е трудово ангажиран, както и приложената по делото характеристика. Като отегчаващи вината обстоятелства съдът правилно е приел наличието на предходни осъждания на подсъдимия, което безспорно индикира за наличието на изградени престъпни навици, грубото незачитане на законите и установения правов ред в страната.

Относно релевираното възражение в протеста срещу присъдата досежно определянето на наказанието и прилагането на чл.25 НК, настоящият състав намира, че същото е неоснователно. Известно е, че в Наказателния кодекс е възприет принципът на групиране, при който най-тежкото наказание поглъща по-леките санкции. В чл. 23, ал. 3 от НК е залегнало правилото, че при наложени наказания от различен вид, когато някое от тях е глоба или конфискация, те могат да бъдат присъединени към най-тежкото общо наказание. От употребения в чл. 23, ал. 3 от НК израз: „може да присъедини“ следва, че се касае за възможност, а не за задължение, което означава, че съдът разполага с правомощие да прецени дали да реализира тази възможност или да спази принципа на поглъщане (в този смисъл е решение № 285 от 29.06.2015 г. по н. д. № 694 / 2015 г. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение). При определяне на най-тежкото общо наказание първоинстанционният съд се е съобразил с изискването, че следва да следи за интереса на подсъдимия и по-точно да избере най-благоприятното за осъдения съчетание, като се има предвид размерът на наложеното общо наказание и наказанието, което би следвало да се изтърпи отделно. С оглед на изложеното, настоящият състав намира, че не са налице основания за изменение на присъдата в тази ѝ част.

В заключение, настоящият състав намира възраженията на защитата за непълнота на изложените мотиви от Районен съд – Трън за неоснователни. Видно от изложените мотиви към процесната присъда, първоинстанционният съд просторно е описал приетата от него за установена фактическа обстановка. Обстойно и чрез посочване на конкретни доказателства, част от доказателствената съвкупност, е подкрепил мотивите си относно приетата

фактическа обстановка. Лишено от основание е твърдението, че вместо анализ на свидетелските показания, първоинстанционният съд се е ограничил с преразказ на същите. Настоящият състав счита, че съдът безспорно е изпълнил задължението си по чл.301 от НПК при излагане на мотивите към присъдата. Обстоятелството, че установената от съда правна и фактическа обстановка противоречи на защитната теза на подсъдимия не следва да се тълкува като порок в мотивите към присъдата. Видно от внимателния прочит на мотивите, първоинстанционният съд е обосновал своето решение кои свидетелски показания и в кои части кредитира, и кои – не, с което е изпълнил задължението си по спазването на чл.13 и чл.14 от НПК.

След инкорпориране и обсъждане на допустимия, относим и необходим доказателствен материал, решаващият орган изгражда фактическите си констатации и правни заключения по повдигнатото от прокурора обвинение. При формирана убеденост за неговата безспорна доказаност, правно ирелевантно е, че не са изчерпани всички процесуални възможности за приобщаване на фактически данни по наказателното дело или че някои от доказателствените източници са изключени от съвкупността, респективно, че част от събраните доказателства са лишени от процесуална стойност. За игнориране на едно или друго доказателствено средство може да се говори само когато съдът е оставил без внимание съдържащата се в него информация, интересуваща процеса, т. е. когато не са изпълнени процесуалните задължения за обсъждане на доказателственото средство само за себе си и в съвкупност с останалите доказателствени източници (в този смисъл са решение № 430 от 26.01.2016 г. по н. д. № 1454 / 2015 г. на Върховния касационен съд, трето нак. отделение и решение № 308 от 24.09.2014 г. по нак. д. № 947 / 2014 г. на Върховния касационен съд). С оглед на изложеното, съдът намира за неоснователно възражението на защитата, че съдът не е обсъдил всички събрани по делото доказателства.

Поради изложеното, настоящият състав намира, че не са налице основания за изменение на присъдата.

Водим от всичко изложено и на основание чл.334, т.6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 2 от 24.03.2022 г., постановена от Районен съд - Трън по НОХД № 29/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____